

שבוע רביעי

אשה כי תזריע
בת עין

בע"ה

שבוע טוב לכולם!

ב"ה אחרי שהתחלנו **התחלה חדשה מפסח**, מתכוונים לתחילת הזמן בשמחה ובחיות עם מאמר של רבי אברהם דב מאווריטש בעל ה'בת-עין' על **השפעת לימוד התורה על חיינו**.

במאמר שלנו ה'בת-עין' מתחיל עם שאלת התוספות על לימוד תורה שלא לשמה: במקום אחד כתוב שמי שלומד לא לשמה "מוטב לו שנהפכה שלייתו על פניו" ובמקום שני כתוב "מתוך שלא לשמה יבוא לשמה", ודרך הסבר על **שלושה דברים שהתורה משנה בנו** הוא מגיע להסבר יפיפה על הדרך שלימוד התורה **מוביל אותנו** אל החיים עם ה' יתברך!

תוך כדי המאמר מתבארת נקודה יסודית ביהדות שמאד הודגשה בעבודת החסידות שכל העבודה שלנו בעולם הזה היא **נטו** כי ככה ה' רצה ולא כי כך נקבל שכר רוחני ועוד יותר ברור שאין עניינו בשכר גשמי - "מי לי בשמיים ועמך לא חפצתי בארץ" וכמו שאמר בעל התניא "רבוננו של עולם, איני רוצה לא את העולם הזה שלך ולא את העולם הבא שלך, אני רוצה אותך בעצמך!"

שיהיה לכולנו **זמן טוב ומבורך!**

חברי המערכת.

אשה כי תזריע

רבי אברהם-דב מאווריטש – בת-עין

מבואר

"דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוותה תטמא וגו. ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים כנדתה ושישים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה"

לימוד תורה לשמה – שלוש דרגות

או יאמר על דרך זה, גם להבין טעם הכפל של ימי טהרה אצל נקבה. דהנה איתא (פסחים נ:): לעולם יעסוק אדם בתורה אע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והקשה בתוספות (ד"ה וכאן) מהא דאיתא (ברכות יז.) כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא, ותירצו, כאן לקנתר, כאן על מנת להקרא רבי, ומזה יכול לבא להזדככות החומריות ללמוד תורה לשמה.

המאמר פותח ושואל, מה הטעם שימי הטהרה של הנקבה כפולים מימי הטהרה של הזכר? בשביל לענות על זה מבאר המאמר את עניינה של תורה לשמה, לשם כך הוא מביא את קושיית התוס' שמקשה שמצד אחד כותבת הגמ' "לעולם יעסוק אדם בתורה אע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה" ומצד שני כותבת "כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא", ומתרץ התוס' – "נוח לו שלא נברא" רק כשלומד על מנת לקנטר אבל אם לומד כדי להקרא רבי עדיף שיעסוק בתורה גם אם זה לא לשמה וע"י זה יזדכך ויבא ללמוד תורה לשמה.

וביאור לימוד תורה לשמה הוא על דרך זה, כמו שאיתא בגמרא (ע' זח"ג נג:): למה נקרא שמה תורה, שמורה דרך, היינו שעיקר הלימוד יהיה על בחינה זו שלא לצפות לשום תשלום גמול לא בעולם הזה ולא בעולם הבא עבור לימודו, רק מחמת שהתורה מורה לו דרך לעבודת ה' להיות סור מרע ועשה טוב שלא על מנת לקבל פרס,

ומבאר שתורה לשמה, היינו שלא לומד על מנת לקבל תשלום, לא גשמי בעולם הזה ואף לא רוחני בעולם הבא, אלא לומד תורה כדי שתדריכו בדרכו בעבודת ה' שיסור מרע ויעשה טוב, וזה פירוש הלשון תורה על שם שמורה לאדם את הדרך.

זוהי הדרגה הראשונה – לימוד תורה כדי שתדריכו לסור מרע ולעשות טוב.

וכשהוא לומד בזה הכוונה התורה מביאו לידי כך להמתיק בחינת מדת הדין, שעל זה מרמז שם אלקים (זח"ג לט:): שהוא גימטריא הטבע (ע' גינת אגוז ח"א דף ה ע"ג, פרדס שי"ב פ"ב), ויהיה נכלל במדת הרחמים שעל זה מרמז שם הוי"ה ב"ה (ת"ז ת' כב סז), היינו שיהיה נמאס בעיניו כל הדברים הטבעיים וכל הדברים הגשמיים כל שהוא רק להנאתו, ואפילו גמול בעולם הבא שהיא הנאה רוחנית, כדאיתא (ברכות יז.) צדיקים יושבים וכו' ונהנין מזיו השכינה, גם זה לא נחשב בעיניו כלל.

כשאדם לומד כך תורה הוא ממתיק את מידת הדין שעליה רומז שם "א-להים" בגימטריא "הטבע" שהוא המקום שה' אינו מופיע בו בגילוי כל כך, אלא מוטבע בו, למידת הרחמים שעליה מרמז שם "הוי"ה", כלומר, שימאס לא רק בתענוגי העולם הזה אלא אפילו בהנאות רוחניות שבעולם הבא, כדוגמת "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

זוהי הדרגה השנייה – שידע למאוס ברע ויתעסק רק בעניינים שבקדושה.

וכל כוונתו יהיה רק לעשות נחת רוח לבורא עולם ב"ה, אפילו בשעה שהוא מוכרח לעשות צרכיו ההכרחיים גם כן יהיה כוונתו רק למלאות רצונו ית' ולא למלאות תאוותו ח"ו,

וזוהי הדרגה השלישית – שאפילו כשיעשה צרכיו שאינם עניינים שבקדושה, יעשה לשם שמיים²⁰.

שלושת הדרגות – שלושת האבות

ובחינה זו היא בחי' אבות, אברהם מרמז על בחינת חסד (זח"א מז:), להיות סור מרע ועשה טוב בתורה ומצות, יצחק מרמז על בחינת גבורה (זח"ג לא.), ויעקב מרמז על בחינת תפארת (זח"א קנז:). התחברות חסד וגבורה (זח"ג לח:), היינו שאפילו בשעה שהוא עוסק בצרכי גשמיים שהוא בחינת גבורה, גם שם אינו מבקש רק שמו הקדוש הוי"ה ב"ה, ואינו דורש טובתו ותאותו והנאתו כלל וכלל.

ולבחינה זו אי אפשר לבא רק על ידי לימוד התורה לשמה,

אברהם שהוא בחינת החסד, שעניינו הוא א-לוקות כפי שהיא גלויה ולכן עניינו, זה "סור מרע ועשה טוב" היינו שיקיים מצוות, שהם דברים שהא-לוקות נמצאת בהם בשפע. יצחק, שהוא מידת הגבורה שהיא דברים שהא-לוקות מצומצמת בהם ואינה בגלוי, ויעקב שהוא תפארת שהיא התכללות של חסד וגבורה, שעניינה לחפש את ה' בתוך הדברים הגשמיים עם הא-לוקות המצומצמת, ולבחינה זו אפשר להגיע רק ע"י לימוד תורה לשמה.

וזה מרומז בפסוק (משלי ג יז) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, דהנה בחינה הנ"ל מכונה בשם דרך גימטריא ב"פ הוי"ה אלקים כמ"ש בספרים (ע' לק"ת לך לך עה"פ ויהי בימי אמרפל, מא"א מע' הד אות יד), מרמז על התכללות בחינת אלקים בבחינת הוי"ה ב"ה. גם בחינה הנ"ל מכונה בשם שלום, שבחינת שלום הוא בחינת התחברות ב' דרכים הפכיים, שהוא כמו התחברות חסד וגבורה. וזהו דרכיה דרכי נועם, היינו הדרך שהתורה מורה לנו הוא דרך נועם, שעל ידה נמתקו כל הבחי' גבורות כנ"ל, וכל נתיבותיה הוא בחינת שלום כנ"ל.

דבר זה נרמז בפסוק "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" המילה דרך שווה בגימטריא הוי"ה א-להים הוי"ה א-להים שזה ההתכללות של שם הוי"ה-חסד,

20 השאלה פה בעצם היא לא מה יעשה? אלא איך יעשה?, אני יכול לאכול ולחשוב על ה' ומצד שני אני יכול ללמוד ולחשוב על זה שכולם מסתכלים עלי ומעריכים אותי, מה שמשנה הוא אם אני מנסה לדחוף את ה' למעשים שלי או שאני רק מנסה לדאוג לעצמי.

בשם א-לקים- גבורה. התכללות זאת נקראת תפארת שהיא מדתו של יעקב, וזה הבחינה של שלום, שלום זה חיבור של שני דברים הפכיים ביחד, מלשון שלימות. "דרכיה דרכי נעם" - שעל ידי דרך התורה, יתכללו הגבורות בחסדים כפי שביארנו, וזהו גם "וכל נתיבותיה שלום".

וזהו סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו (תהלים לד טו), היינו שצריך להיות כל כך סור מרע ועשה טוב עד שתבקש בחינת שלום, היינו בחינת התחברות חסד וגבורה, שאפילו כשיעסוק בגשמיות הוא בחינת גבורות, יהיה מעלה אותם וממתיק אותם.

האדם צריך לברוח כל כך מהרע ולחפש את הטוב עד כדי כך שגם במצב שהוא מוכרח לעסוק בדברים גשמיים הוא יחפש את הטוב שבהם כדי להעלותו לה'.

עכשיו המאמר דורש את שלושת הדרגות הנ"ל בפסוק "רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם":

וזהו רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכס וגו' (דברים י טו), דהנה בחינות הללו מרומזים בנקודות חולם שבא קמץ ר"ת חש"ק (ת"ז הקדמה י , ת"ז ת' סט קד.), שקמץ מרמז על בחינת חסד כמ"ש וקמץ הכהן (ויקרא ה יב, ת"ז הקדמה ה.), שבא מרמז על בחינת גבורה בחינת אש (ת"ז שם), חולם מרמז על בחינת תפארת (ת"ז ת' / סט קד.), התחברות חסד וגבורה (זח"ג לח:). ולבחינה זאת אי אפשר לבא רק על ידי לימוד התורה לשמ"ה, וזה מרומז בנקודות אלו חול"ם שב"א קמ"ץ גימטריא תור"ה.

המאמר מסביר ששלושת הדרגות הנ"ל נרמזים בפסוק "רק באבותיך ח-ש-ק ה' לאהבה אותם" כי שלושת הדרגות מקבילות לשלושת הניקודים קמץ, שבא, חולם שהם בראשי תיבות חש"ק²¹:

קמץ – מרמז לספירת החסד כפי שנרמז בפסוק "וקמץ הכהן" שהכהן הוא איש החסד שתפקידו הוא להשפיע את השפע האלוקי לעולם²² ובפעולת הקמיצה הוא מקדש את כל המנחה, בדומה לאברהם שכל עסקו הוא בעיקר בעניינים רוחניים ובדומה לדרגה הראשונה שהתבארה לעיל.

21 על פי המבואר בתיקוני הזוהר {כ:}
22 כמבואר בזוהר חלק א' רנ"ו

שבא – מרמז לספירת הגבורה שעניינה הוא צמצום, הצליל שלה רפוי ומצומצם וכן שב"א אותיות בא"ש ששורפת ומצמצמת ושואפת לכלות ולעלות למעלה כדרכו של יצחק וכדרגה השנייה שהתבארה לעיל בה האדם ממעט ככל יכולתו בעסקיו הגשמיים ועוסק רק בקדושה.

חולם – מרמז לספירת התפארת, כצורתו- נקודה מלמעלה, היכולת לעלות ממעל למקום שבו יש חסד וגבורה [כמידת התפארת שקשורה בספירת הכתר] ומשם ניתן לעסוק גם בדברים הגשמיים לשם שמים ממש ולא לנסות לברוח מהם, בדומה ליעקב ולדרגה השלישית שהתבארה לעיל²³.

הדרך להגיע לשלושת הדרגות היא אך ורק על ידי לימוד התורה לשמה ורמז לזה: קמ"ץ, שב"א, חול"ם – בגימטריא תורה.

יהודי לומד, ולא רק בשביל שכר.

ואף על פי כן מי שמכוון לתשלום גמול בעולם הזה או בעולם הבא יש הבדל בינו לבין עכו"ם, שעל כל פנים הוא מאמין באמונה שלמה שיש שכר ועונש והכל הוא בהשגחתו ית', אבל העכו"ם כל מעשיהם הם רק להנאת עצמם, ואינם מאמינים בשכר ועונש ובהשגחתו ית'.

לאחר שביארנו דרגות מאד גבוהות בתורה לשמה, חוזר ומסייג שגם מי שלא זכה ללמוד תורה לשמה נטו, אלא לומד בשביל שכר רוחני או גשמי, יש הבדל גדול בינו לבין גוי שעובד בשביל שכר, שהיהודי לא מקבע את ה' למשבצת שלו, אלא יודע ומאמין באמת (בפנימיות לבו לפחות), שיש לה' עוד חשבונות וגם הרע הוא רק בעינינו הגשמיות אבל הכל מושגח מידו הטובה של ה'. אך להבדיל אצל הגוי, כל עניינו בעבודה הוא השכר בפועל ואינו מאמין בהשגחתו של ה', ואם לא מתמלא רצונו הוא מתחרט על המצווה שעשה²⁴.

וזהו רק באבותיך חשק ה', שחשק ה' הוא רק בבחינת אבות, שהיא בחינת חש"ק. ואף על פי כן ויבחר בזרעם אחריהם, היינו שהם בבחינת אחוריים, שבחינת חש"ק בבחינת אבות הוא בחינת פנים, ובחינה ב' הוא בחינת אחוריים, ואעפ"כ בחר ה' בכם יותר

23 בדרך רמז אפשר להסביר שניתן לראות את ההקבלה לספירות בצורת ההטיה של השפתיים בכל אחד מהניקודים: קמץ-התנועה רחבה ומתפשטת, שבא-התנועה רפויה ומצומצמת, חולם- השפתיים בהטיה כלפי מעלה.

24 ע"פ רש"י בב"ב, י: ד"ה כאן

מכל העמים, שעל כל פנים מאמינים בהשגחתו ית', ואומות העולם אינם מאמינים כלל.

ומבאר המאמר שהדרגה של חשיקה היא רק בבחינת אבות, דהיינו מי שזוכה לעלות בשלושת הדרגות הנ"ל [שנרמזים במילה חש"ק – שלושת הניקודים בראשי תיבות], וללמוד רק בשביל פנימיות הקשר עם ה'. אך מי שלומד בשביל השגות חיצוניות לקשר הוא בחינת אחוריים. דבר אחורי זה דבר שאמנם הוא חלק מהעניין אך אינו עצם העניין²⁵.

אמנם ברור שגם מי שנמצא בדרגה הנמוכה הוא גבוה לעין ערוך מגוי שעושה רק לטובתו, כפי שהתבאר לעיל.

אל תפיל את הלימוד תסתכל למרחוק

והנה מי שעוסק בתורה ומצות ומעשים טובים ומכוין להנאת עצמו לתשלום גמול בעולם הזה, הוא בחינת נוקבא יולדת ומפלת, היינו שאינו דבר הקיים, כך מי שמכוין לתשלום גמול בעולם הזה וודאי אינו יכול להשיג משאלות לבו, שיכול להיות בזה בחינת נסיון. אבל מי שעוסק בתורה ומצות על מנת לקבל פרס בעולם הבא, אעפ"י שאינו דרך הנכון אעפ"כ הוא דבר הקיים, שבוודאי ישיג, שהבורא ברוך הוא בוודאי זכר.

מי שלומד להנאת עצמו בעולם הזה, הוא דומה לנקבה שאינה יכולה ליצור מציאות חדשה, אלא רק לקבל מהזכר ולפתח את זה או לחילופין להפיל, כי לה' יש עוד חשבונות שלא מושגים לאדם. אבל מי שלומד בשביל שכר בעולם הבא, למרות שזו לא הדרך העליונה, פירותיו קיימים בעולם הבא, כי הם דברים אמיתיים בעולם האמת.

והמאמר חוזר לבאר את הפסוק בו הוא פתח על פי הדרוש:

וזהו אשה כי תזריע וילדה זכר, היינו שההולדה שלו יהיה בבחינת זכר על מנת לקבל פרס בעולם הבא, וטמאה שבעת ימים, שגם זה אעפ"י שכוונתו לקבל תענוג רוחני אעפ"כ אינה עיקר העבודה. והעיקר הוא שלשים יום ושלשת ימים תשב, היינו שעיקר הוא לבא מבחינה זו שלא לשמה לבחינה ג"ל, היינו גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (תהלים קיט יח), שהיא בחינת תורה לשמה.

25 לדוג', אדם שיש לו חברים שרוצה לחגוג איתם, אז הוא מארגן מסיבה גדולה שהגיוני שיגיעו עוד אנשים, אולם הם לא עיקר עניינו אלא עיקר ענינו זה חבריו שישמחו איתו.

על פי מה שהתבאר, נוכל לענות על השאלה בה פתח המאמר: למה ימי הטהרה על הנקבה כפולים מימי הטהרה על זכר?

כי לידת הזכר ("אשה כי תזריע וילדה זכר"), פירושה הולדת דבר קיים שיש לו מציאות ויכולת השפעה על העולם, בדומה לאדם שלומד תורה בשביל שכר בעולם הבא. שאע"פ שזו לא הצורה הכי לכתחילאית (ולכן "וטמאה שבעת ימים"), בתכל'ס הוא לומד בשביל משהו שיש לו קיום. ותקנתו היא לרצות לבא מתוך הלימוד שלא לשמה לבחינת "גל"²⁶ עיני ואביטה נפלאות מתורתך" שהיא שלימות התורה לשמה.

לברוא מקבל ולא משפיע

ואם נקבה תלד, היינו שההולדה תהיה בבחינת נוקבא, על מנת לקבל פרס בעולם הזה, וטמאה שבועיים, שזה מדרגה הפחותה יותר, על כן וששים יום וששת ימים וכו', היינו לראות לבא מקודם מבחינה זו לבחינת גל עיני וגו' על מנת לקבל פרס בעולם הבא, ואח"כ יבא מזה לבחינת ג"ל אמיתי, כמאמרם ז"ל (פסחים נ:): מתוך שלא לשמה וכו'.

לעומת זאת הולדת נקבה ("ואם נקבה תלד"), פירושה הולדת דבר שלא יכול ליצור מציאות מחודשת אלא רק לקבל מאחרים, בדומה לאדם שלומד תורה בשביל לקבל שכר גשמי בעולם הזה. אדם כזה צריך לעבור פעמיים את התהליך - פעמיים גל, קודם שירצה לקבל רוחניות ולא גשמיות ("וטמאה שבועיים") ואחר כך יזכה ללימוד תורה לשמה מתוך הלא לשמה, דהיינו שמתוך שהוא ירצה בקשר עם ה' בעולם הבא-זיו השכינה, הוא ירצה גם להעמיק את הקשר ולעשות נטו בשביל למלא את רצון ה'.

לכך כתיב ואם נקבה תלד, ולא כתיב ואם תלד נקבה, דכשהוא בבחינת נוקבא אינו בוודאי שיהיה הולדה, היינו ששיג משאלות לבו, רק מזה יוכל לבא לבחינה גדולה מזו, עד שיזכה לבא לבחינה אמיתית שהוא לימוד התורה לשמה, שנזכה לזה אמן כן יהי רצון:

לכן בנקבה כתוב "ואם נקבה תלד" - בלשון ספק, ולא "ואם תלד נקבה" - בלשון ודאי, כי מי שלומד בשביל להשיג דברים גשמיים, בחינת נקבה, לא ודאי שיקבל את השכר שרצה בעולם הזה אבל מהלימוד יוכל לבא ללימוד תורה לשמה.

שנזכה לכך, אמן כן יהי רצון!

אשה כי תזריע

רבי אברהם-דב מאווריטש – בת-עין

"דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוותה תטמא וגו'. ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים כנדתה ושישים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה"

או יאמר על דרך זה, גם להבין טעם הכפל של ימי טהרה אצל נקבה. דהנה איתא (פסחים נ:) לעולם יעסוק אדם בתורה אע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והקשה בתוספות (ד"ה וכאן) מהא דאיתא (ברכות יז.) כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא, ותירצו, כאן לקנתר, כאן על מנת להקרא רבי, ומזה יכול לבא להזדככות החומריות ללמוד תורה לשמה.

וביאור לימוד תורה לשמה הוא על דרך זה, כמו שאיתא בגמרא (ע' זח"ג נג:) למה נקרא שמה תורה, שמורה דרך, היינו שעיקר הלימוד יהיה על בחינה זו שלא לצפות לשום תשלום גמול לא בעולם הזה ולא בעולם הבא עבור לימודו, רק מחמת שהתורה מורה לו דרך לעבודת ה' להיות סור מרע ועשה טוב שלא על מנת לקבל פרס,

וכשהוא לומד בזה הכוונה התורה מביאו לידי כך להמתיק בחינת מדת הדין, שעל זה מרמז שם אלקים (זח"ג לט:) שהוא גימטריא הטבע (ע' גינת אגוז ח"א דף ה ע"ג, פרדס שי"ב פ"ב), ויהיה נכלל במדת הרחמים שעל זה מרמז שם הוי"ה ב"ה (ת"ז ת' כב סז.), היינו שיהיה נמאס בעיניו כל הדברים הטבעיים וכל הדברים הגשמיים כל שהוא רק להנאתו, ואפילו גמול בעולם הבא שהיא הנאה רוחנית, כדאיתא (ברכות יז.) צדיקים יושבים וכו' ונהנין מזיו השכינה, גם זה לא נחשב בעיניו כלל.

וכל כוונתו יהיה רק לעשות נחת רוח לבורא עולם ב"ה, אפילו בשעה שהוא מוכרח לעשות צרכיו ההכרחיים גם כן יהיה כוונתו רק למלאות רצונו ית' ולא למלאות תאוותו ח"ו,

ובחינה זו היא בחי' אבות, אברהם מרמז על בחינת חסד (זח"א מז:), להיות סור מרע ועשה טוב בתורה ומצות, יצחק מרמז על בחינת גבורה (זח"ג לא.), ויעקב מרמז על בחינת תפארת (זח"א קנז:) התחברות חסד

וגבורה (זח"ג לח:), היינו שאפילו בשעה שהוא עוסק בצרכי גשמיים שהוא בחינת גבורה, גם שם אינו מבקש רק שמו הקדוש הוי"ה ב"ה, ואינו דורש טובתו ותאותו והנאתו כלל וכלל.

ולבחינה זו אי אפשר לבא רק על ידי לימוד התורה לשמה,

וזה מרומז בפסוק (משלי ג יז) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, דהנה בחינה הנ"ל מכונה בשם דרך גימטריא ב"פ הוי"ה אלקים כמ"ש בספרים (ע' לק"ת לך לך עה"פ ויהי בימי אמרפל, מא"א מע' הד אות יד), מרמז על התכללות בחינת אלקים בבחינת הוי"ה ב"ה. גם בחינה הנ"ל מכונה בשם שלום, שבחינת שלום הוא בחינת התחברות ב' דרכים הפכיים, שהוא כמו התחברות חסד וגבורה. וזהו דרכיה דרכי נועם, היינו הדרך שהתורה מורה לנו הוא דרך נועם, שעל ידה נמתקו כל הבחי' גבורות כנ"ל, וכל נתיבותיה הוא בחינת שלום כנ"ל.

וזהו סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו (תהלים לד טו), היינו שצריך להיות כל כך סור מרע ועשה טוב עד שתבקש בחינת שלום, היינו בחינת התחברות חסד וגבורה, שאפילו כשיעסוק בגשמיות הוא בחינת גבורות, יהיה מעלה אותם וממתיק אותם.

וזהו רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם וגו' (דברים י טו), דהנה בחינות הללו מרומזים בנקודות חולם שבא קמץ ר"ת חש"ק (ת"ז הקדמה י. , ת"ז ת' סט קד.), שקמץ מרמז על בחינת חסד כמ"ש וקמץ הכהן (ויקרא ה יב, ת"ז הקדמה ה.), שבא מרמז על בחינת גבורה בחינת אש (ת"ז שם), חולם מרמז על בחינת תפארת (ת"ז ת/ סט קד.), התחברות חסד וגבורה (זח"ג לח:). ולבחינה זאת אי אפשר לבא רק על ידי לימוד התורה לשמ"ה, וזה מרומז בנקודות אלו חול"ם שב"א קמ"ץ גימטריא תור"ה.

ואף על פי כן מי שמכוון לתשלום גמול בעולם הזה או בעולם הבא יש הבדל בינו לבין עכו"ם, שעל כל פנים הוא מאמין באמונה שלמה שיש שכר ועונש והכל הוא בהשגחתו ית', אבל העכו"ם כל מעשיהם הם רק להנאת עצמם, ואינם מאמינים בשכר ועונש ובהשגחתו ית'.

וזהו רק באבותיך חשק ה', שחשק ה' הוא רק בבחינת אבות, שהיא בחינת חש"ק. ואף על פי כן ויבחר בזרעם אחריהם, היינו שהם בבחינת

אחוריים, שבחינת חש"ק בחינת אבות הוא בחינת פנים, ובחינה ב' הוא בחינת אחוריים, ואעפ"כ בחר ה' בכם יותר מכל העמים, שעל כל פנים מאמינים בהשגחתו ית', ואומות העולם אינם מאמינים כלל.

והנה מי שעוסק בתורה ומצות ומעשים טובים ומכוין להנאת עצמו לתשלום גמול בעולם הזה, הוא בחינת נוקבא יולדת ומפלת, היינו שאינו דבר הקיים, כך מי שמכוין לתשלום גמול בעולם הזה וודאי אינו יכול להשיג משאלות לבו, שיכול להיות בזה בחינת נסיון. אבל מי שעוסק בתורה ומצות על מנת לקבל פרס בעולם הבא, אעפ"י שאינו דרך הנכון אעפ"כ הוא דבר הקיים, שבוודאי ישיג, שהבורא ברוך הוא בוודאי זכר.

וזהו אשה כי תזריע וילדה זכר, היינו שההולדה שלו יהיה בבחינת זכר על מנת לקבל פרס בעולם הבא, וטמאה שבעת ימים, שגם זה אעפ"י שכוונתו לקבל תענוג רוחני אעפ"כ אינה עיקר העבודה. והעיקר הוא שלשים יום ושלשת ימים תשב, היינו שעיקר הוא לבא מבחינה זו שלא לשמה לבחינה ג"ל, היינו גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (תהלים קיט יח), שהיא בחינת תורה לשמה.

ואם נקבה תלד, היינו שההולדה תהיה בבחינת נוקבא, על מנת לקבל פרס בעולם הזה, וטמאה שבועיים, שזה מדרגה הפחותה יותר, על כן וששים יום וששת ימים וכו', היינו לראות לבא מקודם מבחינה זו לבחינת גל עיני וגו' על מנת לקבל פרס בעולם הבא, ואח"כ יבא מזה לבחינת ג"ל אמיתי, כמאמרם ז"ל (פסחים נ:): מתוך שלא לשמה וכו'.

לכך כתיב ואם נקבה תלד, ולא כתיב ואם תלד נקבה, דכשהוא בבחינת נוקבא אינו בוודאי שיהיה הולדה, היינו שישגי משאלות לבו, רק מזה יוכל לבא לבחינה גדולה מזו, עד שיזכה לבא לבחינה אמיתית שהוא לימוד התורה לשמה, שנזכה לזה אמן כן יהי רצון:

נקודה למחשבה

לפעמים נראה לנו שלימוד תורה לשמה לא קשור אלינו בכלל, את החלק הזה השארנו לצדיקים.

לפעמים נראה לנו שלימוד תורה לשמה זה דבר שלא דורש מאמץ, פשוט לשמה וזהו.

אבל האמת היא שהדבר הזה כל כך גדול שלהתחיל אותו כל אחד יכול וגם צריך, וכל החיים ממשיכים לשכלל ולדייק אותו.

כי בעצם בכל נקודה שבה מצאנו את ה' יתברך, ומעוצמת הגילוי שלו פשוט לא חשבנו כל כך על מה אנחנו מרוויחים מזה או מה יצא לנו מזה - אז עבדנו אותו 'לשמה'.

אולם מיד כשאנחנו חוזרים לעצמינו, אנחנו חוזרים ללמוד את התורה בשביל סיבה יותר טובה מהפעם הקודמת אבל לא ממש לשמה.

וכך שוב ה' מתגלה אלינו בפנים חדשות ושוב זוכים לרצות את מה שה' רוצה ושוב חוזרים...

שנזכה להגיע להזדהות שלימה עם ה' יתברך ומתוך כך לגאולה השלימה.